

Regjering med Tilsvær overfor den lovgivende Magt har fundet, at der tilkommer ham. Jeg kan heller ikke begribe, hvorledes en Embedsmand kan bevare sin Stilling overfor Statens Styrelse, efterat han paa denne Maade har paafaldt Domstolens Hjælp overfor den Autoritet, under hvilken han forterer. „De Paagjældendes Ret“ taler det ærede Medlem ogsaa om; men han maa dog indrømme mig, at som Forslaget nu lyder, kan der ikke være Tale om „de Paagjældendes Ret“; thi som Forslaget foreligger, hævder det enhversejlfst Ret, som de nuværende Embedsmænd allerede have; det slutter jo netop med at forbeholde de nuværende Embedsmænd enhver Ret, forsaavidt de efter tidligere Love have den. Altsaa efter dette kan der ikke være Tale om at krænte nogen Embedsmænds Ret; thi den Mand, som søger noget Embede, kan jo meget godt lade være at indgive sin Ansøgning, dersom han ikke vil underkaste sig denne Bestemmelse; er den saa stødende, som det ærede Medlem meente, ja, saa søger den Bedkommende ikke noget Embede, men ernærer sig paa anden Maade, saaledes som vi Andre maae. Det er altsaa en Selvsølge, at man ikke kommer til at krænte Nogens Ret. Ja, det ærede Medlem sagde endog, at det var „ubestkriveligt“; det ærede Medlem kan beskrive langt stærkere end nogen af os Andre, og naar han siger, at en Ting er ubestkrivelig, saa vil det sige, at ikke engang han kan beskrive, hvor stødende det er for en Embedsmand, at han ikke skulde have denne Ret. Forvrigt tvivler jeg ikke om, at denne Bestemmelse vil blive vedtagen. Jeg skal kun gjøre opmærksom paa, at en lignende Bestemmelse havde vi allerede i de ældre Lovningslovsforslag, og, som jeg har gjort opmærksom paa, saaledes begrændset som den her foreligger, krænter den ikke Nogens Ret. Den høitærede Minister bemærkede, at den Slutningsbestemmelse, som jeg antager, han sigtede til, egentlig ikke stammiede fra ham selv, men at han, før at Regjeringen iøvrigt skulde kunne gaae ind paa Forslaget, havde fundet det nødvendigt at faae en saadan Slutningsbestemmelse ind. Altsaa har jeg med Hensyn hertil det Vidnesbyrd fra den høitærede Minister, at

det er at gaae videre med Hensyn til Embedsmændene, end han har fundet det nødvendigt at gaae. Jeg skal derfor anbefale dette mit Forslag paa ny og med Hensyn til Forslaget under Nr. 3 ganske rolig henstille til Thinget, om det vil fravige, hvad det sidste Folkething gif ind paa, idet det vedtog mit Forslag med 33 Stemmer imod 20; Dhr. ville see, at det var et meget ringe besat Thing, idet der kun var 53 Medlemmer tilstede, men af disse 53 vare de 33 for mit Forslag. Jeg skulde troe, at den høitagtede Finansminister, naar han har Valget imellem enten at faae hele § 9 skudt ud eller at modtage mit Forslag, efter en rolig Overveelse dog maaskee vil finde, at det er bedre at tage mit Forslag; skulde han imidlertid finde det Modsatte, altsaa hellere vil være af med hele Paragraphen, da skal jeg være med til at føie ham dert.

C. Nimestad: Medens jeg skal stemme for de Vædringsforslag, som ere stillede af den ærede sidste Taler, og som findes anførte under Nr. 1 og 2, men derimod ikke kan tiltræde det under Nr. 3 stillede, i hvilken Henseende jeg ganske kan henholde mig til den høitagtede Finansminister, skal jeg tillade mig et Par Udtalelser om, hvorfor jeg ikke kan stemme for det Vædringsforslag, der er stillet under Nr. 4. Jeg kan det ikke, for det første fordi jeg ikke finder det reiskærdigt. Jeg finder det nemlig ikke reiskærdigt imod de Paagjældende, at man vil affkæere dem fra at faae Spørgsmaalet om, hvad der isølge et dem givet Tilfagn, et Løfte eller en Overenskomst med dem, tilkommer dem, afgjort af en upartiff Domstol. Man har vel sagt, og navnlig har den høitagtede Finansminister idag gjentaget, hvad ogsaa tidligere har været fremført, at det skulde være en afgjørende Indvending mod, at disse Spørgsmaal skulde kunne fordres henlagte til Domstolene, at det Forhold, der er mellem Staten og Embedsmændene, ikke er et Contractsforhold. Jeg kan nu meget gjerne indrømme, at dette Forhold ikke i enhver Henseende gaar ind under de almindelige Contractsforholds Væsen og Begreb; det er fuldkommen sandt, Forholdet er ganske vist et offentligretligt Forhold, men